

Arrest

nr. 349 290 van 29 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL HADDADI
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^e KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van "*Palestina afkomstig*" te zijn, op 18 augustus 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de gedelegeerde van de commissaris-generaal van 31 juli 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 april 2026.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. EL HADDADI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2, van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

De beschikking is gemotiveerd als volgt:

"1. Verzoeker, die een onbepaalde nationaliteit heeft, en aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland, dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat)" van 31 juli 2025, genomen door de gedelegeerde van de commissaris-generaal op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werd op 18 oktober 2023 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en verkreeg er tevens verblijfsdocumenten als statushouder geldig tot 17 oktober 2026. Verzoeker beschikt ook over een Grieks reisdocument dat geldig is tot 8 januari 2029 (Documenten, stuk 5, nrs. 2-3; Landeninformatie, stuk 6, nr. 1,

EURODAC Marked Record). Verzoeker toont geenszins aan dat zijn beschermingsstatus niet langer actueel is.

2. In de bestreden beslissing komt vooreerst naar voor dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid. De bestreden beslissing motiveert hieromtrent terdege:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U verklaarde hartproblemen te hebben en ook psychologische problemen (CGVS p. 13). Wat betreft uw hartproblemen legde u verschillende medische documenten neer. In verband met uw psychologische problemen stelde u in België geen hulp te hebben gezocht (CGVS p. 14). U legde daarover ook geen enkel medisch attest neer. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud gaf u aan dat u in staat was om het persoonlijk onderhoud af te leggen (CGVS p. 2). Noch tijdens noch aan het einde van het persoonlijk onderhoud haalde u aan dat uw hartproblemen of uw psychische moeilijkheden u zouden belemmeren in uw deelname. Dit kan evenmin uit het verloop van het persoonlijk onderhoud afgeleid worden.

Er kan dan ook niet besloten worden dat uw medische en psychische problematiek u verhinderde om op volwaardige wijze verklaringen af te leggen inzake de redenen van uw verzoek om internationale bescherming. Niets tijdens het persoonlijke onderhoud bewees bovendien het tegendeel. U noch uw advocaat maakten gewag van eventuele problemen tijdens het persoonlijk onderhoud. Evenmin werden er zulke opmerkingen in navolging van het persoonlijk onderhoud overgemaakt.”

3. Vervolgens wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim tegen de Duitse Bondsrepubliek e.a., gesteld dat:

- “in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel [moet] worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM”;
- “Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt”;
- “Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”.

Het Hof benadrukt in dat verband dat de voormelde tekortkomingen:

- “alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen [...] wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens [van] de zaak”;
- “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”;

- *“Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”.*

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 18 juni 2024, in de zaak C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, deze zienswijze in herinnering gebracht (overwegingen 49-54).

4. Beide partijen leggen landeninformatie voor aangaande de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, in het bijzonder AIDA/ECRE-rapport van juni 2024, RSA/PRO ASYL-rapport van april 2025, het Feitenonderzoek van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024 en de Communication van de Europese Commissie van april 2025, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtpriode te kunnen doen gelden.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland, aangevuld met een OSAR-rapport van oktober 2024, is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de bestreden beslissing, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de bestreden beslissing.

6. Verzoeker, een zesentwintigjarige, maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland. Uit zijn verklaringen kan niet blijken dat hij kampt met ernstige medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren.

De bestreden beslissing overweegt op goede gronden hierover het volgende:

“Uit de elementen in het dossier blijkt dat u het psychologisch moeilijk heeft omwille van de situatie in Gaza en wat u meemaakte in Griekenland (CGVS p. 14). U zou hierdoor niet kunnen slapen (CGVS p. 14). U legde geen enkel psychologisch attest neer en verklaarde in België ook nooit hulp hiervoor gezocht te hebben (CGVS p. 14). Hoewel het CGVS begrip kan opbrengen voor het feit dat u bezorgd bent omtrent uw familieleden in Gaza, blijkt uit niets dat u een continue of complexe behandeling voor uw verklaarde psychologische problemen zou nodig hebben of dat uw psychologische toestand uw dagdagelijkse functioneren zou verhinderen. Voorgaande blijkt overigens ook uit het gegeven dat u te België in staat bent zichzelf op de arbeidsmarkt te begeven en onderwijs te genieten (CGVS p. 4). Daarnaast verklaarde u ook hartproblemen te hebben, waarvoor u verschillende medische documenten neerlegde (CGVS p. 10; groene map in het administratieve dossier). Hierover kunnen dezelfde conclusies gemaakt worden.”

De Raad treedt de bestreden beslissing bij en merkt op dat de door verzoeker neergelegde attesten gewag maken van een onderzoek naar tachycardie (te snelle hartslag), hetgeen ook initieel werd vastgesteld in Egypte op 18 maart 2017 en opnieuw in België op 25 oktober 2024 (Documenten, stuk 5, nr. 13-14). Echter doen deze attesten geenszins besluiten dat verzoeker hierdoor beperkt zou zijn in zijn zelfstandig functioneren en nood heeft aan continue, gespecialiseerde zorg die niet beschikbaar zou zijn in Griekenland. Het verzoekschrift van verzoeker bevat geen elementen die een andere inschatting van verzoekers medische problematiek rechtvaardigt.

Waar verzoeker betoogt dat hij kwetsbaar is vanwege diens herkomst uit Gaza en de problematiek aldaar, overweegt de Raad dat een zulke algemene verwijzing niet volstaat om een kwetsbaarheid aan te tonen. Dit dient te worden bewezen aan de hand van concrete, persoonlijke elementen. Hoewel de Raad de moeilijke situatie die verzoeker thans leeft erkent, merkt de Raad op dat de algemene informatie en rapporten die verzoeker neerlegt over de verhoogde kwetsbaarheid van Palestijnen in België, alsook de aangehaalde rechtspraak van de Raad over mogelijke bijzondere kwetsbaarheden van Palestijnse verzoekers, niet dienstig is bij gebrek aan precedentenwerking. Verzoeker dient zijn bijzondere kwetsbaarheid in concreto aan te tonen.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten.

Aldus brengt verzoeker wat zijn persoonlijke situatie betreft geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

7. De Raad benadrukt verder dat verzoeker nog steeds over een geldige ADET-verblijfsvergunning beschikt, hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen.

Verzoeker toont ook niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan (dringende) medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging. De bestreden beslissing merkt hieromtrent terecht het volgende op:

“Voorts blijkt uit niets dat – indien u medische of psychologische problemen zou ervaren bij terugkeer naar Griekenland – u geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg in Griekenland. Waar u stelde dat in Griekenland nooit medische zorgen heeft gekregen, omdat u enerzijds geen hulp kon vinden en anderzijds omdat ze u niet begrepen in het Engels, kan u geen enkel begin van bewijs neerleggen dat u deze hulp effectief gezocht heeft (CGVS p. 11, 13). U verklaarde in Athene twee à drie keer naar het ziekenhuis te zijn geweest voor uw fysieke problemen maar zonder resultaat (CGVS p. 13). U kan dit op geen enkele manier bewijzen. Uw neergelegde documenten tonen echter aan dat u niet verstoken was van medische hulp in Griekenland. Zo legde u een ticket neer van de apotheek waar u medicatie heeft gekocht, wat u zelf ook aanhaalde (CGVS p. 9).”

2. Een verzoek tot horen na een beschikking op grond van oud artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren.

Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie

(RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking op grond van oud artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of ontvankelijk.

3. Met zijn aanvullende nota's van 30 april 2026 en 9 juni 2026 en het betoog ter zitting brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de beschikking van 15 april 2026.

3.1. Verzoeker blijkt niet specifiek of concreet een motief van de beschikking te bekritisieren. Bijgevolg brengt hij geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

3.2. De algemene situatie van begunstigen van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland wordt niet anders beoordeeld aan de hand van de informatie die verzoeker in zijn aanvullende nota van 30 april 2026 heeft aangebracht. Hoewel de aanvullende nota nog andere gegevens bevat dan de informatie die eerder voorlag bij de kennisgeving van de beschikking, zoals het AIDA-rapport van september 2025, de UNHCR "*Greece fact sheet*" van september en het RSA-rapport van april 2026, laat deze landeninformatie evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

3.3. De persoonlijke situatie van verzoeker als Griekse statushouder wordt beklemtoond, waarbij wordt verwezen naar de elementen van het verzoekschrift, maar de Raad is van oordeel dat hiermee voldoende rekening werd gehouden, zoals reeds geduid in de voormelde beschikking.

3.4. Verzoeker legt in zijn aanvullende nota van 30 april 2026 twee psychologische verslagen neer van 10 april 2026 en 22 januari 2026 (stukken 12-13), alsook drie medische verslagen van 17 september 2025, 22 juli 2025 en 18 augustus 2025 (stukken 14-16). Sinds november 2025 wordt hij in België opgevolgd door een psycholoog wegens posttraumatische stressstoornis en depressie (stukken 12 en 13). De psycholoog bevestigt dat een regelmatige behandeling noodzakelijk is (stuk 12). Het psychologisch attest van 10 april 2026 spreekt o.m. van depressie, sombere gedachten, slapeloosheid, nachtmerries, een gebrek aan eetlust en een algemeen verlies aan levensenergie. Het psychologisch attest van 22 januari 2026 benadrukt dat verzoeker aan een depressie lijdt. Verzoeker lijdt bovendien aan hartproblemen en wordt opgevolgd door een cardioloog. Hij lijdt onder meer aan tachycardie (stukken 14-16). Een regelmatige medische opvolging is dan ook noodzakelijk.

Verzoeker legt in zijn aanvullende nota van 9 juni 2026 een Grieks strafvonnis neer en een psychologisch verslag van 23 april 2026 (stukken 1 en 2). Verzoeker wenst te benadrukken dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot het Grieks strafvonnis zich afspeelden in een bijzonder kwetsbare context.

Verzoeker had zich immers samen met zijn neef naar het politiekantoor begeven om hulp te vragen, aangezien zijn neef zich op dat ogenblik in een uiterst ernstige psychische toestand bevond en geen toegang kreeg tot adequate medische hulp. Deze laatste werd ondertussen in België als vluchteling erkend (stuk 3). Deze zaak dient bovendien te worden gelezen in het licht van de beschikbare objectieve informatie met betrekking tot politiegeweld in Griekenland.

Verzoeker geeft aan dat deze gebeurtenissen een bijzonder zware psychologische impact hebben gehad op verzoeker en hebben zijn reeds bestaande psychische kwetsbaarheid aanzienlijk versterkt. Hij meent dat uit de eerder neergelegde psychologische verslagen blijkt dat hij kampt met ernstige psychische klachten en een diep wantrouwen tegenover de Griekse autoriteiten en instellingen. Sinds november 2025 wordt hij in België opgevolgd door een psycholoog wegens een posttraumatische stressstoornis en depressie. De psycholoog bevestigt dat een regelmatige behandeling noodzakelijk is. Het feit dat verzoeker, op het ogenblik dat hij hulp zocht voor een psychisch kwetsbaar familielid, zelf geconfronteerd werd met geweld, vernedering, arrestatie en strafrechtelijke vervolging, heeft zijn gevoel van onveiligheid en institutionele verlatenheid verder versterkt. Verzoeker is van mening dat Griekenland voor hem geenszins een omgeving van effectieve bescherming is. Integendeel, de ervaringen met de Griekse autoriteiten hebben bij verzoeker gevoelens van angst, machteloosheid en psychische ontredde versterkt. Bovendien, zo stelt verzoeker, blijkt uit de reeds neergelegde psychologische stukken dat hij bijzonder kwetsbaar is en dat een terugkeer naar Griekenland een ernstig risico inhoudt op traumatische heractivering en psychische decompensatie.

Het psychologisch attest van 23 april 2026 preciseert dat verzoeker twee sessies per maand psychotherapie volgt. Volgens deze attesten vertoont verzoeker een ernstige depressie, suïcidale gedachten, ernstige

slaapstoornissen, eetstoornissen, alsook denkstoornissen gekleurd door een extreme negativiteit. Psychiatrische en medicamenteuze begeleiding worden aanbevolen.

Hoewel de Raad de moeilijke situatie erkent die verzoeker thans leeft en uit de neergelegde attesten zou blijken dat verzoeker kampt met zowel fysieke als psychische problemen, alsook dat het Griekse strafvonnis en de gebeurtenissen die daartoe hebben geleid een psychologische impact op verzoeker hebben gehad, volstaat dit op zich niet om aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Griekenland zou worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De Raad wijst er verder op dat het bestaan van medische noden en zelfs een verschil in de kwaliteit van de gezondheidszorg tussen lidstaten niet volstaat om een dergelijk risico aan te tonen. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij in Griekenland geen toegang zou hebben tot de voor hem noodzakelijke zorgen, noch dat deze zorgen daar volledig onbestaande of ontoegankelijk zouden zijn.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

3.5. In zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota van 30 april 2026 nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, is een verwijzing naar rechtspraak van de Raad niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.6. In zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota van 9 juni 2026 nog verwijst naar de erkenningsbeslissing van zijn neef en ter terechtzitting vertelt dat hij zijn familie in Gaza wil helpen en in België wil werken, stuurt verzoeker met dit betoog echter aan op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming, namelijk op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden (*cf.* HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, punt 46), maar dit valt buiten de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad.

4. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 15 april 2026 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP